
Smečka

...

Pomocník ošetřovatele velkých koček Terrence Larson, bývalý osvětlovač ve studiích Paramount, otevřel bránu ve vnějším oplocení z drátěného pletiva, zajistil ji háčkem zaklesnutým do příslušného oka, aby se nezavřela, a přivlekl dovnitř velký džber z červeného plastu, v němž se roztvářelo krmení. Šlachovitý chlapík středního věku se oháněl po mouchách a vlekl snídani pro lvy: dvanáct kilo holenních kostí a krvavých kusů hovězího masa.

Deset kroků od brány se zastavil u druhého ochranného oplocení, které mu sahalo po prsa. Larson vysypal maso přes plot a o několik kroků ustoupil. Kusy krmení padaly na zem s mazlavým mlaskáním. Larson si vedle otevřené brány ve vnějším oplocení sedl na převrácený kbelík. Věděl, že by měl stát až za bezpečně uzamčeným vnějším oplocením, když se chtěl dívat, jak se lvi krmí, ale na tento víkend připadly oslavy 4. července a všichni šéfové měli volno, tak proč kolem toho dělat takové ciráky?

Sedět takhle ráno ve výběhu lvů, ještě než se brány ZOO otevřou, patřilo k nejpříjemnějším částem Larsonova pracovního dne. Šéf oddělení velkých koček, mladý Tommy Rector, dával přednost menším, něžnějším šelmám, jaguárům a rysům, ale Larsona fascinovali lvi už od toho dne, kdy jako sedmiletý navštívil cirkus bratří Ringlingových. Musí přece mít nějaký důvod, že právě toto zvíře je symbolem síly, nebezpečí a tajuplnosti, říkal si. Všichni slavní siláci jako Samson nebo Herkules přece museli přemoci právě tyhle chlapáky. Jejich síla, fyzická elegance a nadpozemská krása ho stále ještě uváděly v úžas – i po patnácti letech, co s nimi pracoval. Jak Larson svým přátelům často tvrdil, ani se mu nechtělo věřit, že za svou práci dostává zapláceno, stejně jako to říkával, dokud byl zaměstnaný u filmu.

Z náprsní kapsy khaki košile, kterou povinně nosili všichni zaměstnanci, vytáhl balíček cigaret Parliaments, a když jednu vložil mezi rty a zapálil si ji, ostře zapírala vysílačka, kterou měl zavěšenou za klips na kapse krátkých

pracovních kalhot. Sáhł po přístroji, aby si poslechl, kde je jaký problém, ale to už se mezi statickými poruchami ozval pisklavý hlas Ala Ronkovského z údržby, který skuhral, že mu někdo obsadil parkovací místo.

Larsen se napůl zasmál, napůl pohrdavě odfrkl a ztlumil hlasitost vysílačky. Pak vyfoukl nosem kouř ve dvojici našedlých pramínků a pátral zrakem po výběhu. Na ploše třicetkrát šedesát metrů nic neviděl. Kde ti lvi sakra mohou být? podivil se. Mosa už na něho obvykle čekávala, když odemýkal bránu, podobně jako domácí kočka, která přiběhne, sotva slyší zvuk elektrického otvíráku na konzervy.

Když Larson uslyšel hlasité šplouchnutí, odhodil cigaretu a vstal. Zachvátila ho panika.

Cože? To snad ne? Příkop?

K tomu, aby lvi nespadli do vodního příkopu, sloužil vysoký násep a ještě ochranná plošina, ale ani ty nezabránily Mose, aby se tam jednou nezřítla. Ošetřovatelům trvalo dvě hodiny, než vyděšenou a promočenou lvici navedli zpátky na suchou zem.

To mu tak ještě scházelo, když jsou dnes všichni šefové pryč a personál zahrady slouží jen v polovičním počtu. Dělejte plavčíka stoosmdesátikilovému naštvanému a promočenému lvu!

Vcházet do klece ke zvířeti bez řádného zajištění je nejpřísněji zakázaný bezpečnostní prohrěšek, ale v realitě pracovního dne se to dělá v jednom kuse. Rychle otevřel branku pro ošetřovatele a rozběhl se k okraji vyvýšeného náspu nad kanálem.

Úlevně zafuněl, když zahlédl jeden z těch velikánských švédských zelených balónů, jak se houpá na vodě. Úplně na tyhle blbosti zapomněl. Tak je to jasné. Mosa nějak přestrkala balón na násep a přes platformu. Je jedno jak. Uf.

Larsen se otočil od hrany náspu, aby se vrátil za plot, ale neudělal ani krok. Zůstal trčet jako přikovaný na začátku vodního příkopu a zmateně pomrkával. Přimo mezi ním a otevřenou brankou ve vnitřním plotu se tyčil lví samec Dominick. Docela klidně a metodicky mrskal ocasem sem a tam a zlatě jantarové oči upíral Larsonovi do obličeje. Netknutá snídaně mu ležela u nohou. Obrovský tichý lev seděl vedle žrádla a zíral na Larsona bezvýraznými očima barvy plamene.

Larsen cítil, jak mu vyschlo v ústech, když se ta obrovská kočka pozvedla, natáhla dopředu a zase se vrátila do předešlé polohy, jako když boxer předvádí klamný úder.

Jenom na mě dělá ramena, říkal si Larson tak klidně, jak byl schopen, a snažil se nehnout ani svalem. No jistě, toho starého kocoura prostě překvapilo, že objevil ošetřovatele uprostřed svého teritoria. Larson věděl, že v divočině by tohohle nerudného dvacetiletého lva už dávno zabil nějaký mladší samec, kterému by se zachtělo získat jeho samice pro sebe.

Larsonovi došlo, že v té chvíli je to on, kdo překáží. Pomyslel na vysílačku, ale rozmyslel si to. Aspoň zatím ji vynechá. Už byl s Dominickem v ohradě i dřív. Ten starouš jenom kalí vodu. Za chvíli ho hra na kočku a myš unaví a pustí se do žrádla. Dominick znal Larsona mnoho let. Rozlišoval jeho pach a věděl, že pro něho nepředstavuje hrozbu.

Kromě toho, kdyby došlo na nejhorší, má za sebou Larson příkop. Tři kroky a bude v něm a v bezpečí. Ponižený a promočený, možná i se zlomeným kotníkem, ale v době, kdy dorazí další ošetřovatelé, bude mít kosti stále ještě pokryté kůží a střeva zůstanou uvnitř, jak mu to vyhovuje.

„No tak, no tak, kamaráde,“ řekl Larson šeptem, jako by uspával malé dítě. „Mně se tvoje Mosa líbí, to jo, ale není to můj typ.“

Larson spíš vycítil, než zahlédl pohyb po své levé ruce. Podíval se tam zrovna ve chvíli, kdy cosi vyletělo z úkrytu – mohutné, tříslově hnědé tělo za sebou zvedalo kotouče prachu, a jak se řítilo proti němu, nabíralo rychlost a bylo stále větší a větší.

Ošetřovatel nestačil udělat ani jediný krok a Mosa skočila. Narazila mu hlavou do hrudníku jako demoliční koule rozhoupaná jeřábem. Vyrasila mu všechn vzduch z plic a zvedla ho prudkým úderem do vzduchu, takže přistál na zádech o tři metry dál.

Napůl omráčený Larson zůstal ležet na zemi. Srdce mu bušilo tak rychle a prudce, až ho napadlo, jestli náhodou nedostal infarkt. Myšlenka na srdeční selhání se rozplynula v okamžiku, kdy mu u ucha zavibrovalo hluboké, hutné zavrčení. Mosa.

Sáhl po vysílačce, ale Mosa mu stoupla předními tlapami na ramena a zakousla se mu do obličeje. Velké horní tesáky mu zabdla do očních důlků a současně mu zabořila spodní řezáky pod dolní čelist.

Larson byl bezmocný jako hadrová loutka. Mosa ho držela za hlavu a cloumala s ním sem a tam. Když mu zlomila vaz, prasklo to velmi podobně jako zlomená tužka a byl to poslední zvuk, který jeho mozek ještě zaregistroval.

* * *

Mosa pustila mrtvolu ošetřovatele z čelistí. Drápem paspárku, který připomínal palec, si jako párátkem vytáhla ze zubů útržek masa. Když si olizovala krev z tlamy, dopadlo do prachu to, co zůstalo z Larsonových náramkových hodinek.

Dominick, který se už nažral, zamířil klusem k otevřené brance. Na konci drátěného oplocení minula dvojice lvů maličkou svírací klec, do níž je ošetřovatelé nahnali pokaždé, když jim potřebovali provést nějaký lékařský zárok. Ta klíčka jim opravdu scházet nebude.

Rychle přeběhli přes pracovní úsek ošetřovatelů v oddělení velkých koček. Na vzdálenějším konci, vedle stočených hadic, vedla nízká branka na světlou betonovou pěšinu. Mosa s Dominickem branku ledabyly přeskočili a brzy klusali po prázdné promenádě vedoucí napříč zoologickou zahradou. Oba lvi přeskočili turnikety a přeběhli parkoviště, aby se schovali v nejbližším hájku dubů a kaštanů, které byly vysázené po celém Griffithově parku.

Lehce vyběhli na kopeček porostlý roztroušenými křovisky a pustili se po jeho opačné straně. Horký vítr jim znovu přinesl pach člověka. V následující chvíli zahlédli jeho zdroj, pomalu se pohybující po travnaté ploše golfového hřiště. Příjemně vyhlížející černošský mladík v červené košili a černých kalhotách si zaskočil odehrát pár jamek, než půjde do zaměstnání. Když spatřil párek lvů na golfovém hřišti, zatvářil se velice překvapeně.

Dominick na něho zaútočil a srazil ho tlapou tak prudce, že se nebožákovi vyzuly boty. Smrtícím kousnutím mu oderval větší část krku, až z rány vystříkl vějíř krve.

Dominick mrtvého muže pustil a pomalu couval, protože si všiml policejního auta, které hladce klouzalo od severu po silnici lemující golfové hřiště. Cítil, že uvnitř té lesknoucí se a rámusící krabice jsou další lidé. Velmi rád by si na ně počkal a napadl je, ale věděl, že krabice plná lidí je ze stejného studeného a odolného materiálu jako jeho klec.

Dvojice lvů se běžela schovat mezi stromy. Na temeni návrší se Dominick na chvíli zastavil a díval se dolů na město. Pod ním se rozkládalo Los Angeles, nahnědlá široká plocha hustě obydlená lidmi, jejíž obraz se nepříjemně chvěl v kouři a narůstajícím ranním horku, až se okraje aglomerace rozplízy do neurčita.

Tady byl pach silnější a přicházel ze všech stran. Z velkých budov i menších domů, z ulic i vzdáleností zmenšených automobilů ploužících se po

dálnicích sem a tam. Vzduch byl lidským pachem doslova prosycený. Místo aby se před ním dali na útek, rozběhli se Dominick s Mosou k němu, protože neodolatelně toužili sevřít v tlapách další kořist a naplnit si tlamy lidskou krví.